

Arrest

nr. 290 478 van 19 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 april 2023.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn en afkomstig uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 13 oktober 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen omtrent haar wedervaren in Griekenland, hetgeen geen dienstig verweer is en waarmee zij de motieven van de bestreden beslissing niet weet te ontkrachten of te weerleggen.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. De houding en het handelen van verzoekende partij duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen nu zij meteen na het ontvangen van haar vluchtelingenpaspoort Griekenland heeft verlaten (NPO, p. 4-5, 7).

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Gelet op de zekere mate van zelfredzaamheid die zij in Griekenland aan de dag legde, zonder de fysieke aanwezigheid van haar moeder en broer nota bene zoals terdege wordt toegelicht in de bestreden beslissing, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zou zijn haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland.

Waar in het verzoekschrift verzoekende partij de moeilijkheden aankaart voor teruggekeerde statushouders om hun verblijfsvergunning in Griekenland te hernieuwen, blijkt uit de informatie gevoegd in het administratief dossier dat verzoekende partij in Griekenland in juli 2020 de vluchtelingenstatus werd toegekend ("Eurodac Search Result" van 4 januari 2021; NPO, p. 4; Griekse verblijfsdocumenten). Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verblijfsvergunning die daaraan gekoppeld is, geldig is tot 12 juli 2023 (map met documenten; Griekse verblijfsvergunning verzoekende partij). De beschikbare landeninformatie bevestigt ook dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Greece. Update 2021", p. 227). Het verstrijken van de geldigheid van haar documenten blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Er ligt aldus niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekende partij haar Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat haar betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verwijzing naar enkele arresten die in het verleden werden geveld (onder meer in Nederland) is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 mei 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP verwijst naar haar pleidooi in de vorige zaak op de rol met nr. 16. Ze benadrukt de schending van art. 3 EVRM. Buiten haar wil om werd ze erkend in Griekenland. Ze werd niet begeleid in haar zoektocht naar studies, gezinshereniging ... Ze stelt dat het steeds haar droom was om in België te studeren. Haar familie verblijft in België sinds ze in 2019 uit Gaza gevlucht zijn. Toen de afgifte van haar studentenvisum haar geweigerd werd is ze uit Gaza vertrokken en via Turkije in Griekenland beland. Ze stelt dat ze zonder persoonlijk onderhoud “positief” gekregen heeft in Griekenland. In Griekenland kon niemand mij informatie geven. Ze heeft er een advocaat aangesproken, maar omdat ze reeds achttien jaar oud was kon de advocaat haar niet helpen. In Griekenland heeft ze geprobeerd om te studeren en te werken, maar de tewerkstelling in de landbouwsector wordt gemonopoliseerd door Pakistani. Ze heeft in Griekenland alles geprobeerd om een menswaardig leven uit te bouwen. De enige steun die ze gekregen heeft was 90 euro gedurende drie maanden. Haar familie in België helpt haar. Al 1,5 jaar woont ze bij familie in België en probeert ze een leven op te bouwen. Als ze in België een verblijfsvergunning krijgt, dan zou ze ook “vast contract” bij haar werkgever kunnen bekomen. Ze heeft een broer met Belgische nationaliteit, haar vader en broers zijn sinds enkele maanden via gezinshereniging in België toegelaten. Zelf werd haar UNRWA-kaart afgenomen in Griekenland.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in de beschikking van 11 april 2023 opgenomen grond.

Dat zij buiten haar wil om en zonder een persoonlijk onderhoud werd erkend in Griekenland, wijzigt niets aan de vaststelling dat verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen, zoals uit de informatie in het administratief dossier blijkt en zijzelf erkent en bevestigt.

5.1. Wat betreft de verwijzing naar het pleidooi van diezelfde advocaat ter zitting van 22 mei 2023 in de zaak op de rol met nummer 16, licht de Raad toe dat in die zaak het volgende werd gepleit:

“Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt info over te hebben gemaakt en dat er een schending is van art. 3 EVRM. VzP stelt dat de bijgebrachte info, het AIDA-rapport van 30 mei 2022, wijst op problemen voor terugkeerders (zowel erkend als met subsidiaire beschermingsstatus). Zij stelt dat dezen, eenmaal erkend, snel het opvangnetwerk moeten verlaten. Ook zij heeft na 30 dagen het opvangnetwerk moeten verlaten. Er is een ernstig gebrek aan informatie over de toegang tot huisvesting voor personen die internationale bescherming genieten. Uit een recent onderzoek is gebleken dat 18 van de 64 personen die internationale bescherming genieten, dakloos zijn of in precare huisvestingsomstandigheden verkeren, en dat 14 van de 64 een onmiddellijk risico lopen om dakloos te worden (en na hun erkenning in ESTIA of een kamp wonen). In totaal 32 van

de 64, d.w.z. 50% van alle personen die internationale bescherming genieten, leven in precare huisvestingsomstandigheden. Wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt, toont een recent onderzoek aan dat er een gebrek is aan informatie over de werkgelegenheid van personen die internationale bescherming genieten. Uit een recent onderzoek bleek dat slechts 14 van de 64 personen met internationale bescherming werkten op het moment van het onderzoek en dat slechts 23 van de 64 personen de afgelopen zes maanden konden werken. In afwachting van de afgifte van een nieuwe verblijfsvergunning krijgen personen die internationale bescherming genieten een aanvraagcertificaat dat drie maanden geldig is. In de praktijk geeft dit certificaat hun geen toegang tot de arbeidsmarkt en verliezen velen van hen hun baan zodra hun verblijfsvergunning verloopt. Een nieuw ministerieel besluit, dat op 16 maart 2022 in werking is getreden, dat het voorschrijven van geneesmiddelen, therapeutische handelingen en diagnostische onderzoeken voor patiënten zonder ziektekostenverzekering alleen mogelijk zal zijn door artsen van openbare ziekenhuizen en eerstelijnsgezondheidszorgstructuren. Dit ministerieel besluit zal gevolgen hebben voor de overgrote meerderheid van de personen die internationale bescherming genieten, aangezien de meesten van hen geen ziektekostenverzekering hebben en dus niet meer naar particuliere artsen of privé-ziekenhuizen zullen kunnen gaan. Verschillende landen sturen geen mensen meer terug naar Griekenland.

VzP stelt dat ze twee jaar in Griekenland gebleven is. Toen ze Griekenland binnenkwam was ze 18,5 jaar oud en gedurende vier maanden diende ze te verblijven in een kamp dat dubbel omcirkeld was. Daar verbleef ze in een tent met 10 personen. Doordat ze met zoveel personen waren kon ze er niet slapen. Ook is ze verschillende keren opgepakt door de politie.

Ze heeft geprobeerd Grieks te leren maar dit bracht haar niet dichterbij tewerkstelling. Ze belandde verschillende keren willekeurig in de gevangenissen. In België voelt ze zich veilig, heeft ze de hulp van een psycholoog, studeert en werkt ze. Als ze uit Gaza vertrok zocht ze veiligheid, maar in Griekenland had ze geen veiligheid. In België heeft ze veiligheid gevonden en hoopt ze een toekomst uit te bouwen."

5.2. In zoverre verzoekende partij haar argumentatie ter terechtzitting een herhaling betreft van haar betoog in de nota met actuele landeninformatie die ze op vraag van de Raad bijbracht, verwijst zij hiermee in wezen naar elementen waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. De landeninformatie die eerder werd bijgebracht en waar op algemene wijze opnieuw naar wordt verwezen, laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Verzoekende partij haar betoog omtrent de precare situatie in Griekenland ligt in lijn van haar eerdere argumentatie en informatie hierover, waarbij de Raad benadrukt dat het feit dat de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland moeilijk en precair is niet ter discussie staat. Het feit dat, zoals ter zitting wordt opgemerkt met verwijzing naar een Grieks ministerieel besluit van 16 maart 2022, verzoekende partij niet meer naar een particuliere arts of een privé-ziekenhuis zou kunnen gaan, houdt niet in dat zij geen toegang meer heeft/zal hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland. Uit de bijgebrachte informatie blijkt namelijk niet dat er geen toegang meer zou zijn tot en men geen beroep meer kan doen op de andere ziekenhuizen en artsen in Griekenland. Dat er mogelijks een eventueel kwaliteitsverschil zou zijn tussen de openbare en private gezondheidszorg in Griekenland houdt op zich geen verband met de criteria inzake internationale bescherming. Bovendien vormt dit op zich geen tekortkoming en blijkt uit de bijgebrachte informatie nergens dat er op dit vlak sprake is van een tekortkoming die hetzij structureel of fundamenteel is, hetzij bepaalde groepen van personen raken, en/laat staan dat deze onder artikel 4 van het Handvest zou vallen. Verzoekende partij toont met haar algemeen betoog niet aan dat zij als statushouder in Griekenland geen toegang meer zou hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning.

Met de algemene argumentatie ter terechtzitting dat er een gebrek aan informatie is over de toegang tot huisvesting voor personen die internationale bescherming genieten en een groot aantal/percentage statushouders in Griekenland dakloos zijn of in precare huisvestingsomstandigheden verkeren, dat er evenzeer een gebrek is aan informatie over werkgelegenheid voor Griekse statushouders en slechts een minderheid van hen effectief werkt of al heeft kunnen werken, weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de beschikking. Vooreerst kan de verzoekende partij geenszins gevolgd worden dat er een gebrek aan informatie voorhanden is, gelet op de verschillende rapporten die bijgebracht worden. Deze rapporten gaan ook in op de situatie van de personen die in Griekenland internationale bescherming gekregen hebben.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de bijgebrachte rapporten geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Het is immers mogelijk dat de persoon die verzoekt om internationale bescherming kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. Zoals in de beschikking reeds uiteengezet blijft de verzoekende partij hiertoe in gebreke.

5.3. In de beschikking van 11 april 2023 wordt concreet ingegaan op en worden de door verzoekende partij aangehaalde individuele elementen besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonde dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Verzoekende partij gaat ter terechtzitting niet in het minst, laat staan concreet in op de betreffende bevindingen dienaangaande in de beschikking. Ze laat also na een ander licht te doen schijnen op hetgeen in de beschikking omtrent haar individuele, persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld, zoals o.a. dat zij niet aannemelijk maakt dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland, dat zij er een zekere mate van zelfredzaamheid aan de dag legde, zonder de fysieke aanwezigheid van haar moeder en haar broer, en dat zij geenszins zinnens was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen aangezien zij meteen na het ontvangen van haar vluchtelingenpaspoort Griekenland heeft verlaten.

Dat verzoekende partij in Griekenland heeft geprobeerd om te studeren en te werken, maar de tewerkstelling in de landbouwsector wordt gemonopoliseerd door Pakistani, en zij alles heeft geprobeerd om een menswaardig leven uit te bouwen, zoals ter zitting wordt aangevoerd, dient in het licht van het voorgaande ten eerste te worden gerelativeerd en genuanceerd en weet gezien haar snelle vertrek aldaar na het verkrijgen van haar Griekse documenten niet te overtuigen.

De opmerking ter terechtzitting dat verzoekende partij in Griekenland niet werd begeleid in haar zoektocht naar studies, gezinshereniging enzovoort en niemand haar kon informeren en ook een advocaat haar niet kon helpen, dient eveneens in het licht van het voorgaande te worden gezien, waarbij de Raad verzoekende partij haar snelle vertrek uit Griekenland na het verkrijgen van haar Griekse documenten zoals haar Grieks vluchtelingenpaspoort belicht en herhaalt en beklemtoont dat het verzoekende partij toekomt om de middelen die het recht en haar status in Griekenland haar bieden, wat betreft de toegang tot en het genot van de rechten en voordelen verbonden aan haar internationale beschermingsstatus, terdege te gebruiken, doch zij niet aantoonde deze afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput, gelet dus inzonderheid op haar snelle vertrek aldaar na het verkrijgen van haar Griekse documenten. Dat verzoekende partij in Griekenland een advocaat zou hebben aangesproken, wordt op generlei wijze gestaafd, en uit haar verklaring dat deze haar niet zou hebben kunnen helpen omdat zij reeds achttien jaar oud was -hetgeen evenmin wordt aangetoond- blijkt niet en ze toont hiermee niet aan dat zij in Griekenland de rechten die haar status en meer algemeen de Griekse wetgeving en het rechtsbestel aldaar voorzien niet zou hebben kunnen benutten. Dit blijkt nergens uit en wordt op geen enkele wijze aangetoond.

Met betrekking tot het argument dat eenmaal internationale bescherming verkregen men snel het Griekse opvangnetwerk dient te verlaten, verwijst de Raad naar hetgeen hij hierover eerder heeft opgemerkt in de beschikking waarbij o.a. wordt aangestipt dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten

voorzien. Verzoekende partij gaat hier ter zitting niet op in en doet dan ook geen afbreuk aan die grond in de beschikking.

Waar ter zitting wordt aangevoerd dat de enige steun die verzoekende partij in Griekenland heeft gekregen 90 euro was gedurende drie maanden, merkt de Raad op dat dit eveneens in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend de begunstigde zelf in zijn of haar onderhoud moet voorzien. Verzoekende partij bevestigt bovendien met haar opmerking ter terechtzitting dat haar familie in België haar helpt, dat zij op steun, zoals financiële, van haar familie kan rekenen.

Met de algemene argumentatie ter terechtzitting dat er een gebrek aan informatie is over de toegang tot huisvesting voor personen die internationale bescherming genieten en een groot aantal/percentage statushouders in Griekenland dakloos zijn of in precare huisvestingsomstandigheden verkeren, dat er evenzeer een gebrek is aan informatie over werkgelegenheid voor Griekse statushouders en slechts een minderheid van hen effectief werkt of al heeft kunnen werken, ontkracht noch weerlegt verzoekende partij hetgeen (hierover) eerder concreet in voormelde beschikking met betrekking tot haar persoonlijke, individuele situatie werd vastgesteld. Zij toont hiermee niet concreet aan dat zij in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming geen toegang heeft tot of bij terugkeer meer zou hebben tot o.a. werkgelegenheid en huisvesting.

Wat voorts de argumentatie ter terechtzitting betreft inzake praktische problemen die zich (kunnen) stellen wanneer statushouders in Griekenland wachtende zijn op (de afgifte van) een nieuwe verblijfsvergunning, herhaalt de Raad dat dit ter zake niet dienstig is, daar verzoekende partij beschikt over een Griekse verblijfsvergunning die heden nog geldig is. De Raad verwijst voor die betreffende vaststelling en de andere vaststellingen naar hetgeen hierover eerder werd opgemerkt en toegelicht in de beschikking van 11 april 2023, en stelt vast dat verzoekende partij, nu zij er niet concreet op ingaat, nalaat deze in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij haar opmerking ter terechtzitting dat zij al lange tijd bij haar familie in België woont en probeert hier een leven op te bouwen, dat het steeds haar droom was om in België te studeren en dat als zij in België een verblijfsvergunning krijgt, ze ook een vast contract bij haar werkgever zou kunnen bekomen, heeft louter en alleen betrekking op haar situatie in België, doch niet op die in Griekenland waar zij internationale bescherming geniet. Het is dan ook allerm minst van aard een ander licht te werpen op voormelde beschikking. In zoverre verzoekende partij haar verblijf in België wil bestendigen om hier verder te kunnen verblijven samen met haar familie, die hier verblijft sinds zij in 2019 uit Gaza gevlucht zijn en bij wie zij al anderhalf jaar verblijft, waarbij zij toelicht dat ze een broer met de Belgische nationaliteit heeft en haar vader en broers sinds enkele maanden via gezinshereniging in België zijn toegelaten, dient zij hiervoor beroep te doen op de daartoe voorziene procedure. Een procedure gezinshereniging is een geheel andere, van de huidige procedure verzoek om internationale bescherming te onderscheiden procedure met andere voorwaarden, insteek en doeleinden.

Met de algemene opmerking ter zitting dat zij de schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt, toont verzoekende partij niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Verzoekende partij werpt hiermee dan ook geen ander licht op hetgeen hierover eerder in de beschikking van 11 april 2023 werd vastgesteld.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 11 april 2023 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS